

Sygn. akt VIII Gz 222/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Elżbieta Kala

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2020 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **(...) w B.**

przeciwko: **M. P.**

w przedmiocie zażalenia pozwanego na postanowienie z dnia 6 lutego z dnia 2019r., sygn. akt VIII GNc 8671/18

postanawia:

1. oddalić zażalenie,
2. pozostawić rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym sprawę.

Sygn. akt VIII Gz 222/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 6 lutego 2019r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 29 października 2018r. (pkt 1 postanowienia). Natomiast w pkt-cie 2 oddalił wniosek pozwanego o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 29 października 2018 r.

W uzasadnieniu zaskarżonego punktu 2 postanowienia, Sąd I instancji wskazał, że pozwany wniósł o ograniczenie zabezpieczenia poprzez jego niewykonanie do czasu jego uprawomocnienia, co w ocenie Sądu w rzeczywistości stanowi żądanie wstrzymania wykonania nakazu. Sąd I instancji zaznaczył, że w świetle art. 492§ 3 k.p.c. zd. 1 i 2 nakaz zapłaty wydany na podstawie weksla, warrantu, rewersu lub czeku staje się natychmiast wykonalny po upływie zaspokojenia roszczenia. W razie wniesienia zarzutów sąd może na wniosek pozwanego wstrzymać wykonanie nakazu.

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie Sąd nie wydał nakazu zapłaty na podstawie weksla czy innych papierów wartościowych wskazanych w treści art. 485 § 2 k.p.c., a podstawę prawną wykonania nakazu zapłaty stanowiły przepisy art. 485 § 1 pkt 3 k.p.c. i art. 485§ 2a k.p.c. i przedłożone przez stronę dokumenty w postaci faktury i jej doręczenia oraz podpisana przez pozwanego ugody z dnia z dnia 8 marca 2018r.

Zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Rejonowego wniósł pozwany, postanowienie to zaskarżył w części tj. co do punktu 2. Zaskarżonemu postanowieniu pozwany zarzucił:

- mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego postanowienia, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że pozwany złożył wniosek o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty na podstawie art. 492 § 3 k.p.c., podczas gdy pozwany złożył wniosek o ograniczenie zabezpieczenia na podstawie art. 492 § 2 k.p.c.,

- mający wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 492 § 2 k.p.c., poprzez jego błędną wykładnię, a przez to uznanie, że wyłączone jest ograniczenie zabezpieczenia przez wskazanie przez sąd okresu, w którym nakaz zapłaty nie może być wykonywany jako tytuł zabezpieczający.

Ponadto pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu tego zażalenia pozwany podniósł, że Sąd I instancji błędnie przyjął stan faktyczny w niniejszej sprawie. Pozwany zaznaczył, że złożył on wniosek o ograniczenie zabezpieczenia oraz wyraźnie wskazał, że podstawę tego wniosku stanowi art. 492 § 2 k.p.c. W ocenie pozwanego Sąd I instancji nie odniósł się w żaden sposób do ww. przepisu, który stanowił podstawę złożonego wniosku.

W odpowiedzi na zażalenie pozwanego – powód wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Taki też tryb wynika z zarządzenia z dnia 21 listopada 2019r. (zob. k. 188 akt).

Następnie wskazać należy, że art. 492 § 2 umożliwia pozwanemu złożenie wniosku o ograniczenie zabezpieczenia udzielonego uprawnionemu wskutek wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym nie tylko poprzez zmniejszenie zakresu określonego przez powoda sposobu zabezpieczenia i to zarówno, co do rodzaju zastosowanych sposobów zabezpieczenia, jak i ich rozmiaru ale także poprzez ograniczenie jego wykonywania przez określony czas np. do czasu uprawomocnienia nakazu. Dlatego też należy przyznać rację skarżącemu, że niezasadnie Sąd Rejonowy uznał, iż wniosek pozwanego należało rozpatrywać wyłącznie z punktu widzenia przesłanek przewidzianych w art. 492 § 3 k.p.c. Jednak pomimo błędnego uzasadnienia, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zawarte w pkt-cie 2 zaskarżonego postanowienia należy uznać za prawidłowe.

Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą podstawą wniosku złożonego w trybie powołanego powyżej przepisu może być odpadnięcie lub zmiana podstawy zabezpieczenia. Zasadność żądania w tym przedmiocie, opartego na twierdzeniu, że odpadła lub zmieniła się przyczyna zabezpieczenia, uwarunkowana jest więc wykazaniem zmian, jakie nastąpiły w stanie faktycznym sprawy stanowiącym przesłanki udzielenia zabezpieczenia.

Pozwany w uzasadnieniu swojego wniosku podniósł m.in. zarzut spełnienia świadczenia, którego jednak w żaden sposób nie wykazał, w szczególności nie wykazał, iż skutecznie dokonał potrącenia, o którym wspomniał w zarzutach. Pozwany nie wykazał też kolejnego twierdzenia zawartego we wniosku, a mianowicie, że komornik sądowy, który dokonał zajęcia maszyn pozwanego, podjął czynności zmierzające do ich zbycia i że ewentualna sprzedaż spowoduje „nieodwracalne straty” w majątku pozwanego. Pozwany nie wykazał zatem, że wykonanie zabezpieczenia może wyrządzić mu niepowetowaną szkodę.

Tak więc, w ocenie Sądu Okręgowego pozwany nie wykazał okoliczności, które uzasadniałyby ograniczenie zabezpieczenia w sposób wskazany przez pozwanego. Takich okoliczności pozwany nie wskazał także w złożonym zażaleniu.

Mając na względzie wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zażalenie pozwanego oddalił, o czym orzeczono w pkt-cie 1 postanowienia.

SSO Elżbieta Kala